

blev jeg i højeste Grad forbauset ved at se den Svingning, som syntes at være i Anmarsch. Naar jeg erindrer, hvorledes Folkethinget gjentagne Gange havde taget Stilling lige overfor Jernbanefager i forrige Samling, maatte det forundre at læse en saadan Indstilling eller rettere sagt en saadan Udtalelse som den, der indeholdtes i denne Beretning. Ja jeg forstaaer meget godt, at nogle af Medlemmerne af dette Udvalg kunde komme til en saadan Beretning. Jeg forstaaer, at de, der som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds, og maaffe flere andre Medlemmer, særlig interesserede sig for den sjællandske Jernbane, kunde mene, at det var saare ønskeligt, om man kom til en Slags Overenskomst med Ministeren, og da kunde mene, at naar man bare reddede den sjællandske Jernbane, fik det at gaa som det bedst kunde med den Sydste, og da det nu havde vist sig at være forbundet med overordentlig stor Vanskelighed at faae Indenrigsministeren til at opgibe Løgstør-Hobro Banen, og da det havde vist sig, at Landsthinget ogsaa holdt paa denne Linie, saa mente man, at man blev nødt til at sige sig efter Ministeren og Landsthinget i dette Punkt for ikke at skaffe nye Vanskeligheder for den sjællandske Bane. Naar man saa affandt sig med dem, der mente, at Banen skulde gaa til Viborg, ved at hentaste denne Privatbane fra Aalestrup, saa troede man maaffe, at Sagen kunde glide paa den Maade. Jeg forstaaer som sagt, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds kan stille sig paa den Maade. Jeg kan ogsaa forstaa, at det ærede Medlem fra Slagelse (Dahl) har fortrinnsvis Interesse af den sjællandske Bane, men jeg maa tilstaa, at det forbauser mig at se de andre Navne under denne Beretning, de to ærede Rigsdagmænd fra Viborg Amt og de to ærede Rigsdagmænd fra Aalborg Amt, som have været fuldstændig enige i den Indstilling, der forelaa for Thinget for 2 Aar siden, og trods Noget have tjæmpet for, at Banen skulde have en anden Retning end den, de nu skjonne maa blive Gjenstand for Forhandling og Overveielse i en paafølgende Session efter Samraad med Indenrigsministeren. Jeg skal for det Første erklære mig fuldt enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valg-

kreds (Berg) deri, at en Beretning, der fremkom i den Grad blottet for Grunde som denne Beretning og paa et saadant Tidspunkt i Sessionen, uden at der dertil var knyttet nogensomhelst Forhandling i Salen, kan ikke, navnlig naar den staaer i Modstrid med Folkethingets egne tidligere gjentagne Beslutninger, tillægges nogen Betydnung, som et Slags Fundament for en Forhandling, Overenskomst eller hvad man nu vil kalde det. Men dernæst maatte jeg spørge mig selv, hvad har bevæget det ærede Udvalg i Fjor til saaledes ganske at forlade sit Standpunkt fra i Forfjor? Hvad har bevæget særlig Rigsdagmændene fra de paagjældende Egne til saaledes at opgave deres tidligere Standpunkt, ja, jeg kunde fristes til at sige, til at svigte den Egn, hvor de høre hjemme? Er der i mindste Maade antydning nogen Grund for dette Omflag? Nei, det er saa langt fra Tilfældet, at der er kommet blot en Antydning af noget Saadant, at dette ærede Udvalg, som fremkom med denne Beretning til Thinget, er saa velvilligt med det Samme at meddele, at der er fremkommet Ting, der yderligere tale imod den Hobro-Løgstør Bane, som det ikke desto mindre skjonner særlig maa fortjene at blive Gjenstand for Overveielse i en paafølgende Samling. Det ærede Udvalg meddeler nemlig en Beretning om Adresser, der vare indkomne til Thinget, og der er navnlig et Andragende, som jeg særlig skal henlede Opmærksomheden paa. Det vil erindres, at i Forfjor strømmede der Andragender og Adresser ind, som man vel kunde begribe, fra de forskjellige Egne af Himmerland og fra de forskjellige Byer. Det var let forklarligt, at man, efter som man boede i Løgstør, Hobro, Viborg eller i de forskjellige Egne, kunde have et noget forskjelligt Syn paa Tingen. Derfor kunde man ogsaa tælle op i Forfjor saa og saa mange Adresser fra Hobro og Løgstør, saa og saa mange fra Viborg o. s. v. Man kunde nok sige, at Stemningen i de paagjældende Egne var delt, og at det var tvivlsomt, i hvilken Retning Stemningen væsentlig gik. Jeg tror isøvrigt, at naar man læste de da foreliggende Adresser og Andragender med fornøden Kritik, kunde det ikke være tvivlsomt, hvad der virkelig var overveielende Stemning for, men det ærede Udvalg i Fjor har selv leve-